

LAINI TAYLOR

Născută

din

FUM

și

OS

Vol. 1

LAINI TAYLOR

Născută
din FUN.
os, și

Vol. 1

Traducere din limba engleză și note de

CRISTINA JINGA

EPICWAVE

1

IMPOZIBIL DE SPERIAT

Să află în drum spre școală, iar zgomotul pașilor ei era înăbușit de stratul de zăpadă. Mergea liniștit, neavând nicio presimțire sinistră despre ce urma să se petreacă în ziua aceea. Părea ca oricare altă zi de luni, nevinovată, mai puțin faptul că era luni, ca să nu mai pomenim că era de ianuarie. Era frig și întuneric — în miezul iernii, soarele nu răsărea până la opt —, însă era deopotrivă încântător. Ninsoarea și ora matinală își dăduseră mâna să zugrăvească Praga fantomatic, ca o ferotipie, toată numai argint și ceată.

Pe șoseaua de pe malul râului, tramvaiele și autobuzele treceau uruind, țintuind ziua în secolul douăzeci și unu, dar, pe aleile mai lăturalnice, liniștea iernii ar fi putut aparține altui timp. Zăpadă, piatră și lumină spectrală, pașii lui Karou și norișorul de abur al cănii cu cafea, și ea era singură și pierdută în gânduri mundane: școală, comisioane. Din când în când, își mușca obrazul pe dinăuntru, de amărăciune, atunci când își făcea loc vreo strângere de inimă nepoftită, cum sunt toate străngerile de inimă, dar ea le dădea la o parte hotărâtă, gata să le pună punct definitiv.

LIBRIS

Cu o mână ținea cana de cafea, iar cu cealaltă, paltonul strâns la piept. O mapă de artist îi era atârnată de umăr, iar părul ei — despletit, lung și albastru-păun — adunase o dantelă de fulgi de zăpadă.

Doar o altă zi.

Și atunci...

Un mărăit, pașii cuiva alergând, și se trezi prin să din spate de două brațe, lipită de pieptul larg al unui bărbat, apoi mâinile lui îi dădură fularul la o parte și simți niște dinți — *dinți* — la gâtul ei.

Mușcându-i ușor pielea.

Atacatorul ei o *mușca*.

Agasată, încercă să-l dea la o parte fără să-și verse cafeaua, dar lichidul pleoscăi în cană și o parte sări totuși în zăpada murdară.

— Doamne, Kaz, dă-te! se răsti ea, răsucindu-se cu fața spre fos-tul ei iubit.

Lumina felinarului îi îmbăia blând fața frumoasă. *Frumusețe tâmpă*, gândi ea, împingându-l. *Față tâmpă*.

— De unde-ai știut că sunt eu? întrebă el.

— Întotdeauna ești tu. Și niciodată nu ține.

Kazimir își câștiga traiul sărind la atac asupra oamenilor, majoritatea turiștilor, din diverse ascunzători și era descumpănit că nu putea niciodată să scoată nici cea mai mică tresărire de la Karou.

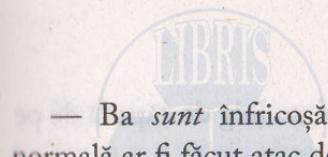
— Ești imposibil de speriat, se plânse, luând mutra bosumflată pe care el o credea irezistibilă.

Până de curând, ea nu i-ar fi rezistat. S-ar fi ridicat pe vârfuri, și-ar fi trecut limba peste buza lui de jos răsfrântă, i-ar fi lins-o languros, apoi i-ar fi luat-o între dinți și s-ar fi jucat cu ea ispititor, înainte de a se adânci într-un sărut care o făcea să se topească precum mierea încinsă de soare.

Zilele aceleia erau definitiv duse.

— Poate că nu ești destul de înfricoșător, zise ea și își reluă drumul.

Kaz o prinse din urmă, mergând agale pe lângă ea, cu mâinile în buzunare.

— Ba sunt înfricoșător. Mârâitul? Mușcătura? Orice ființă normală ar fi făcut atac de cord. Numai tu nu, apă cu gheață în loc de sânge.

Când ea îl ignoră, adăugă:

— Josef și cu mine începem un nou tur. Turul *vampirilor* din Orașul Vechi. Turiștii or să adore asta.

De bună seamă, gândi Karou. Plăteau bani frumoși pentru „tururile cu stafii” ale lui Kaz, care constau în a fi conduși pe străduțele întortocheate din Praga, pe întuneric, cu opriri în locurile presupuselor crime, astfel ca „stafile” să poată sări la ei din intrândurile întunecate și să-i facă să tipă. Interpretase și ea stafia, în vreo câteva rânduri, ținând în mâna un cap însângerat și gemând, în timp ce tipetele turiștilor se transformau în râsete. Era amuzant.

Kaz fusese amuzant. Acum nu mai era.

— Mult succes, zise ea cu o voce egală, privind înainte.

— Am putea să-ți dăm și ţie un rol, zise Kaz.

— Nu.

— Ai putea juca o vampiriță sexy bestială...

— Nu.

— Ademenind bărbații...

— Nu.

— Ai putea să-ți iezi pelerina pe tine...

Karou încremeni.

Kaz stăruia, pe un ton seducător:

— O mai ai, nu-i aşa, iubito? Cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, tu, cu mătasea aceea neagră în contrast cu pielea albă...

— Tacă-ți fleanca, șuieră ea, oprindu-se brusc în mijlocul Pieței Malteze.

Doamne, gândi ea. Ce stupid din partea ei să se îndrăgostească de actorul ăsta ambulant, frumos totuși, dar neînsemnat, să se gătească pentru el și să-i lase amintiri din acestea? Extraordinar de stupid.

Unic de stupid.

INBRIS
Kaz își ridică o mână să-i dea la o parte un fulg de zăpadă de pe gene. Ea zise:

— Atinge-mă și-o să primești cafeaua asta în plină față.
El lăsa mâna jos.

— Roo, Roo¹, apriga mea Karou. Când o să încetezi să te războiești cu mine? Am spus că regret.

— N-ai decât să regreți în continuare, atunci. Numai du-te să faci în altă parte.

Vorbeau cehește, iar accentul ei învățat nu se deosebea prin nimic de accentul lui înăscut.

El oftă, enervat că încă îi respingea scuzele. Partea asta nu era prevăzută în scenariu.

— Haide..., încercă el să înduplece.

Vocea lui era răgușită și catifelată în același timp, ca a unui solist de blues, un amestec de șmirghel și mătase.

— Suntem făcuți să fim împreună, tu și cu mine.

Făcuți. Karou spera sincer că, dacă era „făcută” pentru cineva, acela nu era Kaz. Se uită la el, la frumosul Kazimir al cărui zâmbet obișnuia să aibă asupra ei puterea unei invocații magice, atrăgând-o spre el fără să îi se poată opune. Și lângă el părușe un loc splendid în care să fie, de parcă și culorile erau mai strălucitoare acolo, și senzațiile mai profunde. De asemenea, descoperise ea, era și un loc *popular*, alte fete ocupându-l în lipsa ei.

— Ia-o pe Svetla să-ți fie vampiriță sexy bestială, sugeră ea. Partea cu bestialitatea a deprins-o bine.

El o privi îndurerat.

— N-o vreau pe Svetla. Te vreau pe tine.

— Vai, ce păcat. Eu nu sunt o opțiune.

— Nu spune asta, zise el, dând să-o apuce de mână.

¹ Roo, Roo, pronunțat [ru ru], e folosit ca nume de alint (de regulă pentru fete), iar aici și pentru rima cu numele Karou [karú].

Ea se feri, cu un junghi dureros în inimă în pofida tuturor eforturilor ei și a răcelii afișate. *Nu merită, își zise. Nici măcar un pic.*

— Asta e în mod hotărât hărțuire, îți dai seama.

— Pfui! Nu te hărțuesc. S-a întâmplat să am drum încoaace.

— Cum să nu, zise Karou.

Se aflau acum la câteva case distanță de școala ei. Liceul de Artă din Boemia era un liceu privat, amenajat într-un palat roz baroc, unde, fapt de notorietate, în timpul ocupației naziste, doi tineri naționaliști cehi îi tăiaseră gâtul unui comandant din Gestapo și măzgăliseră cuvântul *libertate* cu sângele lui. O scurtă și curajoasă rebeliune, înainte să fie prinși și trași în țepă în vârfurile ascuțite ca lăncile ale porții liceului. Acum, elevii mișunau chiar în jurul acelei porți, fumând și aşteptându-și prietenii. Dar Kaz nu era elev — la douăzeci de ani, era cu vreo câțiva ani mai mare decât Karou — și ea nu știa niciodată ca el să se fi dat jos din pat înainte de prânz.

— Și, mă rog, de ce ești treaz la ora asta?

— Am o nouă slujbă, zise el. Începe devreme.

— Ce, faci tururi de vampiri *matinale*?

— Nu asta. Altceva. Un soi de... *dezvăluire*.

În acea clipă râンjea. O privea încântat. Voia ca ea să-l întrebe ce era slujba asta nouă.

Ea n-avea de gând să-l întrebe. Cu un dezinteres perfect, zise:

— Ei bine, distracție plăcută.

Și se îndepărta.

Kaz strigă după ea:

— Nu vrei să știi ce anume e?

Râнjetul nu-i dispăruse. Ea i-l simtea în voce.

— Nu-mi pasă, îi răsunse ea peste umăr și intră pe poartă.

5

ALTUNDEVA

Kishmish se înălță spre cer și dispără fluturând din aripi. Karou privi în urma lui, dorindu-și să-l fi putut urma. Ce magnitudine a dorinței, se întrebă ea, ar fi nevoie ca să-o înzestreze cu puțină zborului?

Una mult mai puternică decât cele la care ar avea ea acces vreodată.

Brimstone nu era zgârcit cu firțigeii. O lăsa să-și reîmprospăteze șiragul, servindu-se ori de câte ori avea ea chef din ceștile lui de ceai ciobite pline cu mărgele, și o plătea în șânci pentru comisioanele pe care le făcea pentru el. Un șâmc era următoarea valoare nominală a dorinței, care putea face mai mult decât un firțigel — sprâncenele omizi ale Svetlei erau un exemplu în acest sens, ca și îndepărtarea tatuajului lui Karou și părul ei albastru —, dar nu-i căzuse niciodată în mâna o dorință care să fi făcut magie adevărată. Și nici n-avea să-i cadă vreuna, de altfel, decât dacă ar fi câștigat-o, și știa ea prea bine cum câștigau oamenii dorințe. În principal vânând, jefuind morminte și ucigând.

Oh, și mai era o cale: o formă anume de automutilare, care implica clești și un legământ solemn.

Nu era ca în cărțile de povești. Nicio vrăjitoare nu pândea la răscruce de drumuri deghizată în babă, așteptând să-i răsplătească pe drumeții care și-ar fi împărțit pâinea cu ea. Duhurile nu ieșeau din lămpi și peștii vorbitori nu se târguiau pentru viețile lor. În toată lumea, exista un singur loc de unde oamenii își puteau obține dorințe: dugheana lui Brimstone. Și exista numai o monedă pe care o accepta el. Nu aurul, nici ghicitorile, nici bunătatea sau celelalte năzbâtii din povești, și nu, nu era nici sufletul. Era ceva mai ciudat decât oricare dintre acestea.

Dinții.

Karou traversă Podul Carol și luă tramvaiul de nord către Cartierul Evreiesc, un ghetou medieval care fusese înlocuit de un conglomeraț de imobile Art Nouveau, la fel de drăguțe ca torturile aniversare. Destinația ei era ușa de serviciu din spatele unuia dintre acestea. Ușa simplă de metal nu arăta prin nimic deosebită și, în sine, chiar nu era. Dacă o deschideai din afară, dădeai numai peste o spălătorie plină de mucegai. Dar Karou n-o deschise. Bătu și așteptă, pentru că atunci când ușa se deschidea *dinăuntru*, avea capacitatea de a te conduce în alt loc, cu totul diferit.

Ușa se deschise brusc și apăru Issa, arătând exact ca în caietul de schițe al lui Karou, ca o zeiță șarpe dintr-un templu antic. Șerpii ei încolăciți erau ascunși vederii de umbrele unui mic vestibul.

— Noroc, scumpo.

— Noroc, răspunse Karou cu afecțiune, sărutând-o pe obraz. Kishmish s-a întors cu bine?

— S-a întors, răspunse Issa, și l-am simțit înghețat ca un țurture pe umărul meu. Hai înăuntru. E ger în orașul tău.

Ea era paznicul intrării și o pofti pe Karou în vestibul, închizând ușa în urma ei, astfel încât amândouă rămaseră singure în spațiul nu mai mare ca o debara. Ușa exterioară a vestibulului trebuia să se închidă ermetic înainte să poată fi deschisă cea interioară, la fel ca

ușile de siguranță ale coliviilor care împiedică păsările să scape. Numai că, în cazul de față, nu era pentru păsări.

— Cum și-a mers azi, copilă dulce?

Issa avea vreo jumătate de duzină de șerpi pe ea — încolăciți pe brațele ei, mișunându-i prin păr și unul înconjurându-i talia zveltă ca lanțul cu galbeni al unei dansatoare din buric. Oricine voia să intre, trebuia să se supună la a purta unul în jurul gâtului, mai înainte ca ușa interioară să se deschueie — adică oricine, mai puțin Karou. Ea era singura ființă omenească admisă în dugheană fără colier. În ea aveau încredere. La urma urmei, crescuse în locul acesta.

— A fost o zi nebună, suspină Karou. N-o să-ți vină să crezi ce-a făcut Kaz. A venit ca să fie model la atelierul meu de desen.

Issa nu-l întâlnise pe Kaz, bineînțeles, dar îl cunoștea la fel cum și Kaz o cunoștea pe ea: din caietul de schițe al lui Karou. Cu deosebirea că, în timp ce Kaz credea că Issa cu sănii ei perfecți era o plăsmuire erotică a imaginației lui Karou, Issa știa despre Kaz că era real.

Ea, Twiga și Yasri erau la fel de obsedăți de caietul de schițe al lui Karou cum erau și prietenii ei umani, dar din motive complet opuse. Le făcea placere să vadă lucruri normale: turiști înghesuiți sub umbrele, găini pe balcoane, copii jucându-se în parc. Iar Issa era mai cu seamă fascinată de nuduri. Pentru ea, corpul uman — simplu cum era el și nu altoit cu alte specii — era o ocazie ratată. Întotdeauna o cerceta din ochi pe Karou și făcea declarații de genul: „Cred că niște coarne de cerb ar fi potrivite pentru tine, scumpă fată” sau „Ai fi o șerpoaică minunată”, cam la fel cum o persoană umană i-ar fi sugerat o nouă tunsoare sau o nouă nuanță de ruj.

Acum, ochii Issei se aprinseră feroce.

— Vrei să spui c-a venit la școala ta? Scandalos șoarece-n pâine ce e! L-ai desenat? Arată-mi.

Indignată sau nu, n-ar fi ratat prilejul de a-l vedea pe Kaz dezbrăcat.

Karou își scoase caietul și îl deschise la pagina respectivă.

— Ai măzgălit partea cea mai interesantă, îi reproșă Issa.

— Crede-mă, nu-i aşa de grozavă.

Issa chicoti în palmă, în timp ce uşa dughenei se întredeschise, lăsându-le să intre. Karou păşi peste prag și, ca întotdeauna, simți o foarte slabă greață la tranziție.

Nu mai era în Praga.

Chiar dacă în dugheana lui Brimstone crescuse, tot nu înțelesese unde se afla aceasta, ci numai că puteai să intri prin uși aflate pretutindeni în lume și te trezeai drept aici. Când era copil, obișnuia să-l întrebe pe Brimstone unde era, mai exact „aici”, dar i se răspundea scurt:

— Altundeva.

Lui Brimstone nu-i plăceau întrebările.

Indiferent unde se afla, dugheana era plină de rafturi îngrămădite și arăta ca un soi de groapă de gunoi a unei Zâne Măseluță — dacă ar fi, de pildă, ca Zâna Măseluță să facă trafic printre toate speciile. Colții de viperă, canini, molari canelați de elefant, incisivi natural portocalii de la rozătoare exotice din junglă — toți erau strânși în cutii și scrinuri cu sertare de spițer, însirați pe sfoară în ghirlande care atârnau de cărlige și sigilați în sute de borcănele pe care le puteai zornăi ca pe maracase.

Tavanul era boltit ca al unei cripte și mici vietăți mișunau prin umbre, răcâind cu gheruțele pe piatră. Ca și Kishmish, acestea erau creațuri compuse din părți disparate: șoareci-scorpioni, crabi-gecko, şobolani-gândaci. În locurile umede din jurul țevilor de scurgere erau melci cu capete de broască și, pe deasupra capetelor, omniprezentii colibri cu aripi de molie se repezeau în felinare, făcându-le să se legene cu scârțăit în lanțurile de aramă.

Intr-un colț, Twiga stătea aplecată asupra lucrului, cu gâtul său dizgrațios de lung curbat ca o potcoavă, care constă în a curăța dinții și a-i înconjura cu o bentiță de aur, ca să poată fi însirați pe catgut. Un zăngănit se auzi dinspre ungherul bucătăriei, care era domeniul lui Yasri.

NBRIS

Și, în stânga, în spatele unui uriaș birou de stejar, era Brimstone însuși. Kishmish era cocoțat în locul lui obișnuit de pe cornul drept al stăpânului, iar pe birou erau întinse tăvi cu dinți și mici casete cu giuvaiere. Brimstone le asambla într-un colier și nu-și ridică privirea.

— Karou, zise el. Cred că am scris „comision de îndeplinit imediat”.

— Și tocmai de aceea am venit imediat.

— Au trecut — își consultă ceasul de buzunar — patruzeci de minute.

— Eram în capătul celălalt al orașului. Dacă vrei să călătoresc repede, dă-mi aripi și o să-l întrec pe Kishmish pe drumul încoace. Sau dă-mi doar un gavriil și o să-mi doresc singură zborul.

Un gavriil era a doua cea mai puternică dorință, cu siguranță suficientă să asigure abilitatea de a zbura. Continuând să stea aplăcat deasupra lucrului său, Brimstone răspunse:

— Cred că o fată zburătoare n-ar trece neobservată în orașul tău.

— Se rezolvă, zise Karou. Dă-mi doi gavriili și-o să-mi doresc și invizibilitatea.

Brimstone își ridică fruntea. Ochii lui erau ca de crocodil, aurii-verzui cu pupile alungite verticale, și nu erau amuzați. N-avea să-i dea, înțeles Karou, niciun gavriil. Nici nu-l întrebăse fiindcă ar fi sperat să se înduplece, ci doar fiindcă reproșul lui era nedrept. Nu dăduse ea fuga de îndată ce o chemase?

— Pentru că aș putea avea încredere în tine cu gavriilii, nu-i aşa? întrebă el.

— Bineînțeles c-ai putea. Ce fel de întrebare mai e și-asta?

Ea simți că o evaluează, de parcă ar fi trecut în revistă, mintal, fiecare dorință pe care și-o pusese ea vreodată.

Păr albastru: frivola.

Ștergerea coșurilor: vanitoasă.

Dorința să se stingă lumina singură, ca să nu se mai dea jos din pat: lenșă.

Brimstone zise:

— Şiragul tău pare foarte scurt. Ai avut o zi grea?
Karou îşi duse mâna la gât, ca să-l acopere. Prea târziu.

— De ce trebuie să observi totul?

Fără îndoială că bătrânul diavol cumva ştia exact pe ce cheltuise ea firjigiei aceia şi adăugase pe lista lui mintală:

Mâncărimi în crăpeu pentru fostul ei iubit: răzbunătoare.

— O astfel de meschinărie este sub demnitatea ta, Karou.

— Şi-a meritat-o, răspunse ea, uitând de ruşinea simţită mai devreme.

Cum spusese şi Zuzana, purtările rele ar trebui pedepsite. Adăugă:

— De altfel, tu nu-ţi întrebi clienţii la ce o să-şi folosească dorinţele şi sunt sigură că fac lucruri mult mai rele decât să le dea oamenilor *mâncărimi*.

— Mă aştept din partea ta să fii mai bună decât ei, zise Brimstone simplu.

— Sugerezi că *nu* sunt?

Negustorii de dinţi care veneau la dugheană erau, cu vreo câteva excepţii, cam cele mai rele specimene pe care omenirea le putea oferi. Deşi Brimstone avea o coterie restrânsă de asociaţi vechi, care nu-i intorceau stomacul pe dos lui Karou — precum o vânzătoare de diamante pensionară care, în mai multe rânduri, se dăduse drept bunica ei ca s-o înscrive la şcoli —, cei mai mulţi erau indivizi joseni, fără suflet, cu sânge pe sub unghii. Ucideau şi schilodeau. Cărau cleştii în buzunare ca să extragă dinţii morţilor — şi, uneori, pe ai viilor. Karou nu-i putea suferi şi cu siguranţă era mai bună decât ei.

Brimstone îi spuse:

— Dovedeşte că eşti, folosind dorinţele pentru bine.

Enervată, ea întrebă:

— Cine eşti tu să vorbeşti despre bine, la urma urmei?

Făcu semn spre şiragul pe care-l ținea în mânile lui cu gheare uriaşe. Dinţi de crocodili — aştaia mai mult ca sigur erau din Somalia. De asemenea, colţi de lup, măsele de cal şi mărgele de hematite.